
Ο βιολιστής

Γεώργιου Δροσίνη

Ηταν ένας βιολιστής με παρδαλά ρούχα και με υψηλό σκούφο. Στο λαιμό του κρατούσε σφιγμένο το βιολί του και με τ' άλλο χέρι το δοξάρι. Κουρδίζοταν κι έπαιζε σαν αληθινός βιολιστής.

Κι όμως δεν ήταν αληθινός. Ήταν από ξύλο. Από ένα πολύ σπάνιο όμως ξύλο: το ξύλο της Αγάπης. Τι είναι αυτό το ξύλο κι από τι δένδρο κόβεται δεν ξέρω. Ξέρω μόνο πως κάθε τι το καμωμένο από τέτοιο ξύλο μπορεί ν' αγαπήσει σαν ζωντανός άνθρωπος.

Ο βιολιστής άμα ήρθε στον κόσμο ετυλίχθηκε μέσα σε χαρτί, εκλείσθηκε σε χονδρό κουτί κι εστάλη σ' ένα εμπορικό για να πουληθεί σαν να ήταν σκλάβος ο κακόμοιρος.

Ο έμπορος τον έβαλε στην βιτρίνα. Εκεί τον έβλεπαν οι διαβάτες και έβλεπε κι αυτός, χωρίς να καταλαβαίνουν εκείνοι ότι ήταν κρυμμένη ζωή στο άψυχο ξύλο. Ο έμπορος κάποτε τον εκούρδιζε και τότε πια μαζευόταν κόσμος πολύς, προ πάντων παιδιά, κι άκουαν με θαυμασμό τη γλυκειά φωνή του βιολιού του. Κι αυτή η φωνή είχε κάτι ξεχωριστό, κάτι που έφτανε ως την καρδιά.

Ολο ενόμιζαν πως ο τεχνίτης είχε επιτύχει την μηχανή του. Δεν ήξεραν πως μέσα στο άψυχο ξύλο ήταν κρυμμένη ζωή. Δεν φαντάζονταν πως μόλις κουρδίζοταν η μηχανή ο βιολιστής έπαιζε το βιολί του μόνος με τη δύναμη της αγάπης που είχε μέσα του.

Αλλά δεν έπαιζε για κείνους που μαζεύονταν κι έχασκαν έξω από τη βιτρίνα. Ούτε τους λογάριάζε ούτε τον έμελλε. Επαιζε μονάχα για την αγάπη του. Κι η αγάπη του ήταν μια ωραία κούκλα υψηλότερη από όλες τις άλλες, λυγερή, ξεχωριστή στη χάρη, με κατακόκκινο φόρεμα στηλωμένη αντίκρυ του στην ίδια βιτρίνα του εμπορικού.

Ο βιολιστής αυτήν αντίκρυσε πρώτη άμα βγήκε στο φως της ημέρας από το χονδρό κουτί του και σ' αυτήν εχάρισε όλη την αγάπη που είχε μέσα του. Άλλος κόσμος δεν υπήρχε εκτός της κούκλας. Εζούσε πια γι' αυτήν. Αλλά κι εκείνη βέβαια τον αγαπούσε. Αν δεν τον αγαπούσε, τότε γιατί δεν ξεκολλούσε τα μάτια της από πάνω του, τα φωτερά της εκείνα μάτια που τον έκαιαν; Αν δεν τον αγαπούσε γιατί δεν εγύριζε καν να ιδή έναν ξανθό αξιωματικό που επάνω στο ξύλινο άλογό του καθισμένος είχε γυρισμένο το κεφάλι προς το μέρος της από την ώρα που τον έβαλε εκεί ο έμπορος; Αν δεν τον αγαπούσε, γιατί χαμογελούσε από ευχαρίστηση όταν έπαιζε το βιολί του, σαν να καταλάβαινε πω μόνο γι' αυτήν έπαιζε;

Τον αγαπούσε, τον αγαπούσε. Όλα αυτά ήσαν φανερά σημάδια. Ο βιολιστής ένα φόβο είχε μέσα στην ευτυχία της αγάπης του: μήπως τους χωρίσουν. Πώς ήταν δυνατόν να ζήσει χωρίς αυτή; Και τι την ήθελε τη ζωή;

Μα η τύχη που προστατεύει όλους τους ερωτευμένους δεν άφησε απροστάτευτο και τον ξύλινο βιολιστή. Μια μέρα, ενώ έπαιζε με όρεξη το βιολί του, επερνούσαν απ' έξω ένας ηλικιωμένος κύριος και μια μεσόκοπη κυρία.

- Τι ωραία που παίζει αυτός!, είπε ο κύριος. Μούρχεται να τον αγοράσω του ανεψιού μου.

Την ίδια στιγμή η κυρία εκύτταξε την κούκλα.

- Και τι ωραία που είναι κι αυτή! Θα την πάρω κι εγώ της ανεψιάς μου.

Για μια στιγμή, ο βιολιστής ενόμισε πως θα χωριζόταν πια από την αγάπη του και τουρχόταν να σκάση από το κακό του. Ενώ όμως τον ετύλιγε ο έμπορος στο χαρτί, κατάλαβε από την ομιλία της κυρίας ότι ο ανεψιός και η ανεψιά ήσαν αδέρφια και ότι ύστερα από λίγες μέρες θα βρισκόταν πάλι κοντά στην αγαπημένη του κούκλα.

Εκαμε υπομονή, μα και οι δυο μέρες, που έμεινε φυλακισμένος μέσα σ' ένα σκοτεινό ντουλάπι, του φάνηκαν χρόνοι ατέλειωτοι. Συλλογιζόταν τι θα γινόταν μόνη η αγαπημένη του, πως θα τον αναζητούσε, πως θα νόμιζε ότι δεν θα τον ξανάβλεπε πια και θα σπαραζόταν από απελπισία.

Κι ο καϋμένος ο βιολιστής edάκρυζε τόσο πολύ και τόσο συχνά, ώστε όταν τον εξετύλιξαν από το χαρτί την Πρωτοχρονιά από τα δάκρυα είχαν ξεβάψει τα μάτια του.

Βρέθηκε μέσα σε μια σάλα φωτισμένη και γεμάτη κόσμο. Τι τον έμελλε για τον κόσμο; Αυτός εκύτταζε μόνο να ιδή πού είχε η αγάπη του. Κι όταν τον εκούρδισαν, έπαιξε μ' όλη του τη δύναμη για να τον ακούση αυτή και να χαρή. Του κάκου όμως, του κάκου! Η ώρα περνούσε κι εκείνη δεν φαινόταν πουθενά. Ήσαν άλλες κούκλες εκεί καθισμένες γύρω στις μεγάλες πολυθρόνες, αλλά καμιά δεν είχε τη χάρη της αγαπημένης του. Ο βιολιστής άρχισε ν' απελπίζεται, όταν ξαφνικά πέρα εκεί πίσω από μια πόρτα του φάνηκε πως είδε την άκρη ενός φορέματος και το φόρεμα αυτό έμοιαζε πολύ μ' εκείνο το κόκκινο που φορούσε η αγάπη του. Πώς, ήταν λοιπόν εκεί και δεν εγύριζε να τον δη; Τι έκανε πίσω από την πόρτα; Μήπως τον περιμένε επίτηδες εκεί, μακριά από τον

κόσμο; Επλησίασε σιγά-σιγά με λαχτάρα, με καρδιοχτύπι. Και τι είδε; Την αγαπημένη του μαζί με τον ξανθό εκείνον αξιωματικό, που δεν εγύριζε η άπιστη να δη όταν ήταν στη βιτρίνα του εμπορικού. Και τώρα θα κρυφομιλούσαν βέβαια οι δυο γλυκά-γλυκά εκείνος από το άλογό του κι αυτή στηλωμένη ορθή στον τοίχο.

Ο βιολιστής άναψε από τον θυμό. Χωρίς να συλλογισθή τι κάνει, άρπαξε το ξύλινο σπαθί από τη μέση του αξιωματικού κι επέρασε τα άπιστα στήθη της κούκλας.

Αλλά από την ανοιχτή πληγή εκύθηκε ξαφνικά κάτι που δεν έμοιζε καθόλου με αίμα. Ο βιολιστής με τ' αγριεμένα μάτια του το είδε και τινάχθηκε πίσω...

- Τι! εφώναξε με βραχνή φωνή. Και την είχα αγαπήσει τόσο, κι ενόμιζα ότι μ' αγαπούσε κι αυτή ενώ δεν είχε μέσα στα στήθη της τίποτε άλλο από πίτουρα... πίτουρα!

Το πρωί, βρήκαν πίσω από την πόρτα την όμορφη κούκλα με τρυπημένα τα στήθη και χυμένα τα πίτουρα επάνω στο κόκκινο φόρεμα και το σπαθί του αξιωματικού πεσμένο κάτω στο πάτωμα. Κι όταν πήραν να κουρδίσουν τον βιολιστή, είδαν πως το ξύλο του ήταν σπασμένο σε δύο κομμάτια. Ερραψαν την πληγή της κούκλας, εκόλλησαν το σπαθί του αξιωματικού, κι επέταξαν στο κάρρο των σκουπιδιών τον άχρηστο βιολιστή...